Ч. 271 Пятниця 4 (16) грудня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	— 45

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Ситуация парляментарна. — Із славяньского християньско-народного клюбу. — Іспанія а Сполучені Держави).

На вчерашнім вечірнім засіданю послві пос. Тірк (з партиї Шенерера) інтерпелював президента, коли наступить відповідь па інтерпеляцию пос. Гохенбурґера в справі принятих правительством 26 ческих постулятів. — Президент Фукс відповів на то, що єму не звістно нічого про ті постуляти; впрочім він передав справу президентови міністрів ґр. Тунови. Пос. Барвіньский інтерпелював в справі аґітациї еміґрацийної в західній Галичині.

З порядку дневного приступлено до дальшої дискусиї над проектом закона о будові зелізниць льокальних. В справі сій промавляв дуже довго міністер зелізниць Віттек. Остаточно ухвалено арт. I. і принято до відомости цісарске розпорядженє з дня 7 серпня с. р. — При артикулї о галицких зелізницях, котрі в проекті закона суть трактовані не яко льокальні лиш звичайні, поставив пос. Вольф серед великого крику внесене на закрите засіданя. При сій нагоді прийшло до завзятої сварки межи Вольфом а Молодочехом Силенім; оба грозили собі, що будуть один другого бити по лици. Вольф старав ся доказувати, що зелізниця Переворск-Розвадів єсть лиш подарунком для Галичини, бо она не має ніякого значіня, єсть не потрібна та принесе лиш страти. Тут розходить ся лиш о інтерес властителів горалень. Вольфови відповідав пос. Рутовский і взивав палату, щоби она не зважала на Вольфа, а голосувала за дотичним параґрафом.

Остаточно ухвалено постанову о зелізници Переворск-Розвадів. За тим голосувала ціла правиця, лиш пос. Дашиньский і Козакевич голосували з Вольфом против. При §. 23 поставив пос. Феркауф внесенє, щоби до сего параґрафу додати постанову о установленю інспекторів зелізничих на взорець інспекторів промислових та щоби в услівях будови були увзгляднені социяльні вимоги що-до мешкань, виплати робітників і відносин ґіґієнічних. Се внесенє підпер також пос. Козловский іменем Кола польского і поставив внесенє Феркауфа передати комісиї зелізничій, з припорученєм, щоби она в як найкоротшім часї здала о нїм справу. Внесенє Козловского ухвалено одноголосно. Остаточно ухвалено закон о будові зелізниць в другім і третім читаню. Засіданє скінчило ся о год. 2 мін. 35 в ночи а слїдуюче назначено на нині в полуднє.

N. W. Tagblatt доносить, що позаяк нема вигляду, щоби провізорию угоду можна було залагодити в дорозї парляментарній, то она буде підчас різдвяних ферий палати послів задекретована на підставі §. 14. — То само потверджує і староческа „Politik“, до котрої з Відня так доносять: Лишить ся при тім, що послідне перед різдвяними сьвятами засіданє палати послів відбуде ся в четвер, евентуально в пятницю. Закон о службі державній, задяки німецкій основности, з якою панове з лївиці сим предметом при ґенеральній дебаті займають ся, буде передискутований перед самими сьвятами. Загально говорять, що правительство, покликуючись на офіциальну заяву пос. Гофмана-Веленгофа о обструкциї не буде робити дальших проб, щоби осягнути парляментарне залагодженє провізориї буджетової і угодової, лиш залагодить їх на основі §. 14.

До Politik доносять з Відня: В славяньскім християньско-народнім клюбі суть невдоволені з правительства. Дві суть справи, котрими клюб займає ся: 1) Наслідство помершого митрополита Сембратовича, котре Русини хотїли би видіти залагодженим після своїх бажань, — 2) несповнені доси бажаня полудневих Славян. котрі свого часу удобрив екзекутивний комітет правиці, а пос. Яворский подав до відомости ґр. Туна, а той обіцяв. Справи ті ухвалено на засіданю клюбу пригадати правительству і зажадати сповненя тих бажань аж до часу, коли Рада державна знову збере ся.

З Мадриду доносять, що президент міністрів Саґаста розвяже парлямент перед ратифікацию мира. Ґазета Correo каже, що Саґаста не буде спішити ся з предкладанєм договора мирового Кортезам, бо може бути, що американьский сенат, в котрім часть сенаторів єсть договорови противна, єго відкине. — З Вашінґтону знов доносять, що сенатори Гоар і Гале предложили в сенаті резолюцию горожан удїльних держав Месечесетс (Massachusetts) і Майн, в котрій підносить ся протест против розширеня верховної власти Сполучених Держав на Филипини і против набуваня чужих земель без згоди тамошних жителів.

---

5)

КОНЕЦЬ СЬВІТА.

Фантазия з року 1899.

(З німецкого — Вінкентия Кіявачі).

(Дальше).

Професор Гольберґ схилив ся і підняв велику грудку. — Шкода, яка шкода! — відозвав ся він. — Ще торік було би ти менї дуже придало ся, коли я лїчив сина бідної вдовиці. Він повинен був виїхати в теплїйші краї і тогди міг би був ще підратувати ся, а він же живив свою стареньку матір. Чому ти тогди не впало комином, ти дурнє, необтесане золото — хиба-ж ти не знаєш, як они собі тебе дуже бажали, як тота сивенька матусенька сушила собі голову, як би то тебе роздобути, як она на колінах молила ся перед образом сотворителя, щоби тебе скинув з неба — все надармо; ти тогди не прийшов, ти дурний, без серця, масненький і гладонький металю — она мусїла дивити ся на то, як єї дитина, як той, що єї живив, з кождим днем щораз більше упадав на силах, а хоч она аж заводила із свого страшного болю, — то таки не знайшов ся ніхто, хто би для добра свого ближнього хотїв був розлучити ся з тобою, бо всї тебе так були полюбили, як би якого бога, лїпше тебе любили як своїх ближнїх, лїпше як отця і матір, лїпше як свою рідну дитину, як честь, як Бога! Тобі було лиш зиркнути, а вже в чоловіці обертала ся до гори ногами вся єго натура — ти з честного чоловіка робив обманця, із соромливої женщини льотку, із строгого судиї продайного крутаря. Ха, ха, ха! А тепер ти вже тут — але сина бідної вдовиці тимчасом вже поховали, та й старенька мати незадовго пішла за ним. Щастя для тебе; бо була би тебе проклинала, як би ти був тепер прийшов як би на глум. А они всї тоб. кленуть — чи видїли ви, любий товаришу, з якою погордою, з яким омерзїнєм відвертають ся всї від того жовтого металю? Вже не має ніякої вартости! Ха, ха, ха! Скинули тебе з престола, здерли з тебе пурпуровий плащ, розломили на двоє твоє берло — ти гордий володітелю людскости, могутнїйший від Джінґісхана і Тамерлана, але й лютїйший від них, настав конець твому панованю. Скінчила ся твоя господарка, ти гордий нехтователю поту і праці, ти неумолимий згіннику невільників бідноти, минуло ся твоє пановане, ти невільничий зводнику розкішного житя, ти готовий завсїгди до услуг помічнику зухвалости, ти блазне неробства і зарозумілости. Ай, та що я тут виджу? Золоті нараменники і перстенї, артистично викінчені окраси — все повикидали на улицю, як би непотрібне сьмітє! От видите самі як тото дрантє викидають кріз вікна! А он той жебрак в лахмитю, він з погордою копнув ногою тоті близкучі дорогоцінности, що їх як-раз викинули крізь вікно. Він волїв би кусень хлїба.

Професор Гольберґ нараз замовк і показав на громадку женщин і мужчин, котрі сьпіваючи веселі пісні, ішли поза місто. — Чи добре они роблять? — спитав він мене. — Преці не можуть того змінити. Що настає, було могло настати кождого дня у всїх часах, які лиш люди запамятають. А кілько-ж то людий в давнїйших часах заглядало сьміло смерти в очи, що ставала перед ними в тисячних видах! А для кождого чоловіка, коли єму приходило ся гинути, була смерть кінцем сьвіта.

Ми прилучили ся до тої громадки. Від західної сторони той метеоровий дощ з попереднього дня не наробив в охрестности великої шкоди, підчас коли на всхідній стороні були всї поля знищені, в лїсах оббило все листе, а многі полупані пнї лежали на землї. Отже можна було припускати, що катастрофа наробила такого страшенного знищеня лиш на обмеженій области краю. Ми вийшли на пречудно красне місце, обведене доокола високопенним буковим лїсом. Краєм лїса шумів бистрий потік. Тут розложила ся весела громада в тїни столїтних буків. З поверхновости були то люди з найприрівжнїйших кругів житя. Студент, котрому ледви що вус засіяв ся, сивоволосий учений, молодий сьвященик і вояк з близнами на лици, легкодушна швачка і статочна невіста, — всїх згорнула разом одна ціль. Хотїли ще й тепер постояти за вічне і право чоловіка, котрого не можна позбути ся, а котре каже сьміло заглядати в очи тому, що не дасть ся уникнути і споживати у спільній веселости дари природи. Так як та відважна громадка людий підчас пошести у Фльоренциї, що не дала собі відобрати права до веселости і в благороднім житю з приятелями старала ся на все позабути, так хотїли і они при веселій забаві, серед сьпіву і музики і в товаристві красавиць прожити той короткий час, забуваючи на все.

Новинки.

Львів дня 15-го грудня 1898.

— 40 літні роковини фахової праці обходить нинї п. Володислав Вебер, управитель друкарнї п. Володисл. Лозиньского у Львові. Ювілат уроджений 1846 року розпочав свою працю 1858 р. в друкарни заведеня ім. Оссолиньских і вскорі дав ся пізнати товаришам і настоятелям як честний, енергічний і способний труженик. В р. 1866 вступив до войска, дійшов до степени рахункового підофіцира і зложив іспит офіцирский, але в р. 1872 виступив з армії і повернув до своєї фахової працї до друкарнї Винаржа. Дня 1-го січня 1877 обійняв заряд друкарнї п. Вол. Лозиньского і на тім становищи остає доси. Ювілат заслужив ся вельми коло розвитку товариства „Взаїмної помочи друкарів", був кілька лїт его предсїдателем, а в р. 1891 б,в вибраний предсїдателем збору львівских друкарів. В р. 1897 відзначив п. Вебера Є. Вел. Цїсар золотим хрестом заслуги в признаню его „успішної працї в друкарскім званю". Ще перед тим в р. 1894 одержав п. Вебер на Виставі краєвій бронзовий медаль „за взірцеве веденє друкарнї". Серед львівских друкарів тїшить ся ювілат щирою симпатиєю і поважанєм за свої товарискі прикмети, то-ж нинї поспішили они всї з сердечними желанями, до котрих і наша редакция прилучає ся та желає ювілатови ще довгі лїта трудити ся в хосен свого званя.

— О продукциї золота і срібла на сьвітї подають Annales des mines такі дані після послїдних виказів урядових: Загальна вартість добуваного на кули земній що року золота представляє вартість 658 мілїонів франків, а срібла 934 міл. фр. Один кільограм золота вартує 3188 франків, а срібла 209 фр. Золота дають найбільше Сполучені Держави півн. Америки, бо на 165 мілїонів, відтак іде Австралія 121 міл., Росия 117 міл., а найменше копальнї Америки полудневої, бо лише 5—7 міл. Срібла також дають найбільше Сполучені Держави — на 390 міл., а найменше Хіни, бо лиш 9 мілїонів.

— Пригоди трех Хорватів. З Нагасакі в Япанї доносять до німецких часописий: Коли австро-угорска корвета „Фрундсберґ" прибула недавно до нашого порту, зявило ся на еї покладї двох мулярів, родом в села Врибір в Хорватиї і просили, аби їх перевезено домів. Они оба — як оповідали — вийшли в товаристві третого ще земляка із свого краю насамперед до Відня, аби там глядіти роботи: звідтам удали ся відтак на Кавказ, а вкінци пустили ся в глубину Росиї, та перейшли цїлий Сибір, глядаючи дармо постійноі роботи. Коли відтак опинили ся в Япанї, відлучив ся один з них і поїхав до північної Америки, аби там пробовати щастя. Прочі два, не маючи ніяких средств лишили ся в Япанї і коли почули о прибутю австрийского корабля, зголосили ся до капітана з просьбою о перевезенє їх до краю. Їх просьбу вдоволено лиш по части. Именно молодший дав себе добровільно асентирувати і его вчислено як моряка до складу залоги; другого, старшого і батька родини приняв капітан лиш виїмково, з огляду на его бідність, яко подорожного; але відвезе его лиш до Шангаю, в Хінї, де він буде мусів висїсти і може удасть ся ему дещо заробити і заплатити за перевіз до вітчини.

— О пожарі в Браткївцях під Станиславовом доносять, що причиною его були іскри з льокомотиви, від котрих запалила ся стайня зелїзничого будинка. Пожар знищив 60 господарств, разом 180 будинків. З погорільцїв було всего лиш 5 асекурованих.

— Фальшиві пятьдесятки появили ся на Угорщинї в Ігльо. Доси виловлено їх около трийцять штук, а пошкодовані суть переважно купцї. Власти викрили, що розширяли їх галицкі робітники, заняті в тамошній цеголни. Они вели правдиву торговлю тими підробленими грішми, однако не хотять признати ся, звідки їх брали і хто їх фальшував. Пятьдесятки підроблені так зручно, що тяжко відрізнити їх від правдивих.

— Труп в кирници. В Станиславові найдено перед кількома днями в кирници при ул. Голуховского трупа вояка 58 п. піхоти. В трупі пізнано резервіста Йосифа Грицюка з Лєвої, в надвірняньскім повітї. Після розслїдів жандармериї, мав Грицюк дня 8-го падолиста допустити ся в своїй компаниї якоїсь крадежи і певне зі страху перед карою скочив до кирници.

— Рабунок і убийство. В Кракові розпочала ся перед кількома днями розправа против Томаша Гацуся і его жінки Марианни, о злочин рабунку і убийства 80-лїтного старця, Казимира Шостка, з Кроводжи під Краковом. Казимир Шостек мав реальність в Кроводжи і уходив за богатого чоловіка. Мешкав зі своїм внуком і держав також кількох слуг. В ночи з 2. на 3. серпня 1897 року, около 2. години почули слуги з кухнї кликане старця: „Казимире, (так звав ся его внук) ратуй мене!" Коли слуги дістали ся до спальнї старця через вікно, бо двері були з середини замкнені, побачили старого Шостака безпритомного і скрівавленого на земли. Сусїдна комната була відчинена, а скриня, в котрій старий держав гроші, була також отворена. Шостек оповів слабим голосом, що було трох злочинцїв. Два менші мордували его, а третий великий рабував скриню і кричав: „Утни ему лоб!" Пізнїйше оповідав конаючий старець ті подробини трохи инакше. Між иньшим розповів він, що мав у себе 25 соток, кілька десяток, 500 польских золотих і около 2000 зр. в сріблї. Рано того дня Шостек умер.— О злочин підозрівали насамперед домашну челядь, а навіть молодого внука Казимира, але се оказало ся безосновним. Правдивий злочинець виявив ся в особі Томаша Гацуся, як до него 5. лютого с. р. в бійцї крикнув Іван Соха: „Я тебе навчу, розбиваш ся Шостковими грішми; ти убив Шостка і дав менї закровавлену сотку". Слїдство виказало, що свого часу Гацусь пожичив Сосї сто риньских на видане дочки. Та сотка мала червону пляму наче з ржі або крови. З початку Гацусь признав ся, що підчас убийства і рабунку він стояв лише на сторонї під вікном, а цїлу вину складав на зарібника Валентия Каспридовского. Однак Каспридовский довів свій побут на Шлеску в часї споюнення злочину. Відтак признав ся, що брав участь в убийстві, але разом з Каспридовским, старяючись уневиннити свою жінку. В кінци, коли Гацусь у вязници хотїв відобрати собі житє і в наслїдок чого его закули в кайдани, він призна ся свому співвязневи, що злочин сповнив під впливом довгої намови своєї жінки, але разом з Каспридовским. Підчас розправи Гацусь все то заперечив, говорячи: „Казали менї, що жінка моя умирає. Я волїв усе взяти на себе, аби ей уратувати. Нехай я гину". Марианна Гацусьова також відпирає ся всього, а згадану закрівавлену сотку, каже, одержала від якогось сьвященика. Переслухано ще кількох сьвідків, котрі подали, що умираючий Шостек говорив. Розправа тягне ся дальше.

Вже не було ріжницї станів. Кождий в сім кружку мав однакове право до веселости. Посїдали собі парами, оттак як хто з ким дібрав ся. Від вина загріли ся чуби і не один сьмілий жарт викликував веселі сьміхи. Відтак прийшла черга на штуку. Сьпівак, мужчина красний і хорошої постави звеселив всїх присутних чародійною силою свого голосу і тронув всїх до самої глубини душі. Пречудно ніс ся голос по глухім лїсї, а далека скала як би якийсь дух повтаряла его многократним відгомоном. В сїй хвили викотив ся місяць понад овид і піднимав ся щораз висше і висше — рівночасно показала ся і довжезна, огниста мітла комети. І ось стала ся подія, на вид котрої замовкла вся веселість.

На західнім небозводї заблиснув нараз метеор, що своєю величиною і своїм ясним сьвітлом здавав ся дорівнувати лише що зайшовшому сонцю. Поволи і маєстатично сунув ся він широким каблуком по небозводї. Сьвітло, яке то явище пускало, було так сильне, що здивовані люди гадали, що то сонце зійшло знов на небі. Сьвітло місяця поблїдло зовсїм. Сьвітячa куля летїла щораз близше до місяця; мусїла, видко бути у величезній віддали від землї, бо мимо еї страшенної величини ледви що можна було добачити еї рух. Весела доси громада людий споглядала на той метеор з такою напруженою увагою, що аж дух в собі заперла. Не було сумнїву, що то чуже тїло сьвітове дістало ся в таке місце, де вже дїлала притягаюча сила місяця, отже й мусїло з ним вдарити ся. Минали страшні хвилї тріводи; ледве що хтось важив ся відотхнути. То якесь несамовите тїло підходило що раз близше і близше до місяця — тепер вже відділяло его лиш вузонька на кілька степенів місце від спокійно доси кружачого вірного товариша нашої землї. Аж ось здавало ся, як би нараз оба ті тїла посунулись ід собі і злїпили ся з собою. Зараз по тім погасло сьвітло величезного метеора, а в тім місци, де він вбив ся в місяць, видко було як з місяця вибухнула червона полумінь мов горіюча смолоскипа. Люди, що на то дивили ся, мов задеревіли, не могли відвернути очий від тої страшенної події, яка стала ся понад ними в просторі сьвітовім. Що за страшенні сили мусїли там в горі проявити ся, коли два тїла сьвітові вдарились об себе! А мимо того люди на земли ие чули нїчого, нїяка филя голосу не сповістила наслїдків тих розшалївших сил. Там в горі в просторі етеру голос не несе ся. Тихо без найменшого голосу відбувають ся там всї явища руху, бо лиш там, де єсть воздух або води, можуть нести ся филї голосу. Але припустім, що й етер міг би нести филї голосу, то і в такім случаю люди на земли моглиби аж за чотирнайцять днів по катастрофі почути той гук, якого она наробила, бо позаяк голос в одній секунді робить 330 метрів дороги, то міг би він аж в тім часї перебічи віддаль місяця від землї, котра виносить около 52.000 миль.

Місцями доокола місяця вибухав з него огонь, як колиб его викидав із себе кратер якогось величезного вулькану. Нараз стало ся щось, від чого людем, що на то дивили ся, аж кров в жилах застигла. Майже по самій серединї ясного кружка місяця показала ся нараз нерівна темна смуга, котра поволи ставала що раз ширша. Тота темна смуга то було небо, що виглядало з поза місяця. Через то, що той величезний метеор вдарив об місяць, товариш нашої землї розпук ся і розпав ся. То, що до кількох хвиль стало ся там на горі в очах людий, було кінцем того сьвіта, з котрим наша земля, посвоячена з ним від віків, котила ся по величезній їй дорозї в безконечнім просторі. Така сама судьба стрітила вже раз перед несчислимими мілїонами лїт одного товариша нашої планетної родини. Єго дорога була межи Марсом а Юпітером. Внаслїдок яких причин він розбив ся, не знати. Але здає ся, що его розбило якесь сьвітове тїло, що вдарило об него; бо замість одної великої планети, котра після теориї Ляпляса повинна на тім місци кружити доокола сонця, відкрили дальновиди доси звиш 300 малесеньких планет, так звані астероіди. Они так малі, що декотрі з них мають ледви кілька миль в просторі, а найцїкавійше на них то, що они не суть круглі, як инші планети. То суть отже крихти якоїсь великої планети, розбитої сьвітовою катастрофою.

Слїдуючої ночи наставлено всї дальновиди до місяця. Тепер можна було докладно розпізнати три більші кусні, що поволи розходили ся від себе, бо кождий кусень внаслїдок неоднакової маси мусїв в инший спосіб піддати ся притягаючій силї. Найменший кусень кружив доокола двох більших як би товариш товариша землї.

* * *

Роки минули від часу описаної події. Чого то не мусїли перебути люди в тім часї гіркого навіщеня! Земли не судило ся умирати красше траґічнїйше — не було божого сумерку, не загоріла ся нараз величезним все пожираючим огнем. Ряд страшних допустів здесяткував поволи рід людский. Але люди не перестали вести борби. З небезпечностию і величиною нещастя росла і відвага до витревалости, ба, до упору. Зразу були присїли і взялась їх була розпука, тисячі повідбирали собі житє або посходили з розуму.

Але чим більші ставали трудности, тим більше напружала ся сила людского духа, щоби якось удержати при житю рід людский. А відтак, коли почав вже щезати і послїдний промінь надії, що вроджені в землї зможуть уйти загальної заглади, заблисла для них нова надія на то, що їм удасть ся лишити по собі в монументальних дїлах слїди свого істнованя. Може бути, що по хаосї нова доба сотворення розбудить по несчислимих лїтах нову искру

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци падолистї с. р. 6.703 важних поліс на суму 3,456.769 зр. обезпеченої вартости з премією 30.861 зр. 17 кр. Від 1 сїчня отже до кінця падолиста с. р. видано 60.786 важних поліс на суму 31,712.896 зр. з премією 273.744 зр. 31 кр.

Попередного року за той сам час видано 48.298 важних поліс на суму 25,875.991 зр. з премією 221.153 зр. 32 кр.

Шкід було в падолистї 34 случаїв. Разом всїх від початку року по конець падолиста 1898 було 687 шкід, з котрих 682 уже виплачено; 1 шкіда приключила ся в остатних днях падолиста і находить ся в лїквідациї, а 4 відшкодованя (в сумі загальній 631 зр. 14 кр.) на разї вздержано до укінченя доходжень судових.

Сума всїх тих шкід разом з коштами лїквідациї виносить brutto 182.760 зр. 51 кр., з чого відтрутивши часть реасекуровану остає на власний рахунок 100.580 зр. 56 кр.

Фонд резервовий з днем 30 падолиста с. р. виносить 94.442 зр. 25 кр.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць падолист 1898.

I. Стан довжний:

		Кор.	сот.
1. Удїли членів		53.944	36
2. Фонд резервовий . . .		3.433	30
3. Специяльна резерва . .		—	—
4. Вкладки:			
а) стан на початку падолиста . .	383.358·02		
б) вложено в падол.	21.462.85		
в) винято в падол.	10.664·61		
позістає з кінцем падол. .		394.176	26
5. Сальдо прц. (побраних) .		23.415	05
6. Непіднята дивіденда за р. 1897		651	26
7. Кошти спору . . .		151	42
8. На рахунок біжучий . .		384	12
9. На рахунок удїлів для краєвого Союза кредитового .		7.590	40
Сума .		484.064	64

II. Стан чинний:

		Кор.	сот.
1. Позички удїлені:			
а) стан на поч. місяця	425.263·99		
б) удїлено в падол.	33.520·—		
в) сплачено в падол.	15.666·25		
Стан з кінцем падол. . .		443.117	74
2. Готівка в касї з днем 30/11 .		13897	54
3. Льокациї:			
4. Цінні папери: фонду резервов.		3.197	00
5. „ „ инші . .		400	00
6. В щадници почтовій (оборот чековий) . . .		7.882	78
7. В инших інституциях кредит.		12.100	82
8. Сальдо коштів адмінїстрациї .		3.468	76
Сума .		484.064	64

Членів прибуло 47, убуло 5, отже разом з кінцем падол. 1898 було членів 1.379 з деклярованими удїлами в сумі 68.950 кор.

Стопа процентова від вкладок $4^1/_2$ прц.; від позичок удїлюваних з додатком на кошти адмінїстрациї $6^1/_2$ прц.

Торг збіжевий.

Львів дня 14 грудня: Пшениця 9·10 до 9·30 зр.; жито 7·50 до 8.—; ячмінь броварний 6·50 до 7·50; ячмінь пашний 5·75 до 6·10; овес 6·60 до 6·80; ріпак 11·— до 11·25; горох 6·75 до 9·—; вика 0·— до 0·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 48·— до 55·—; шведска —·— до —·—; біла 38·— до 46·—; тимотка 17·50 до 20·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·— до 6·—; нова 5·20 до 5·50; хміль —·— до —·—.

Телеґрами.

Відень 15 грудня. Fremdenblatt довідує ся з кругів парляментарних, що чутка, мов би то сойми краєві мали бути скликані в часї межи різдвяними сьвятами а новим роком, суть безосновні. — Засїданя палати послів відбудуть ся ще в слїдуючім тиждни ві второк і в четвер.

Париж 15 грудня. Адвокат Лябори вручив мінїстрови війни подане з просьбою о випущенє Пікарта на волю. Просьба має бути до 24 годин залагоджена.

Мадрид 15 грудня. На радї мінїстрів провірено зміст мирового договору зі Сполученими Державами. Многі жителї Филипин заявили бажанє вернути до Ішпанії.

Мадрид 15 грудня. Повстанцї на Филипінах жадають 20 мілїонів долярів за виданє ішпаньских плїнників.

Гавана 15 грудня. Межи Кубанцями а ішпаньскими вояками прийшло до великої бійки ізза того, що ішпаньскі вояки не хотїли здоймити капелюхів перед похороном якогось Кубанця. Богато людий ранено.

Курс львівский.

Дня 14 грудня 1898.	платять	жадають
	зр. кр.	зр. кр.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	376·—	386·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	292·—	296·50
Акциї гарбарні Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	260·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96.50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·—	110·70
Банку гіпот. $4^1/_2$%	100·00	100·70
$4^2/_2$% листи застав. Банку краєв.	100.90	101·60
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·30	98·00
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	97·30	98·00
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·90	95·60
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·40	98·10
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·80	97·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·50	95·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	27·50	29·50
Міста Станиславова	51·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·60	20·00
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·50	11·—
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	25·50	26·50
Базиліка (Курс віденьский)	6·50	7·—
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·65	5·75
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок німецких	58·80	59·20
Доляр америк.	2·40	2·50

Надіслане.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

интелїґенциї і новий рід буде слїдити за загадочними знаками давнїйшого житя та запалить від тлїючої искорки перекязу знову ясне сьвітло духа.

Поволи крок за кроком настали були зміни, котрі обнизили услівя житя аж до найменшого стану. Насамперед настав був на людий великий помір. Була то лагідна смерть — утома і засипляне на віки. То найшло насамперед на старих, відтак на хорих і слабосильних. Учені вислїдили причину того помору в якійсь для змислів не видній домішцї до нашого воздуха ґазів з творива комети, котрими не можна було віддихати.

IV.

Послїдні судороги землї.

Від двох лїт сполучало Ервіна благословенє сьвященика з єго Марією. Здоровеньке хлопятко спочивало в колисцї; оно побачило сьвіт божий ще в цїлій єго величавости. Яснїючи від радости зложила она єго на руки прабабки, а та побачивши правнучатко, забула на хвильку на весь страх та всї нещастя з минувших місяців. Ба, в єї грудех відозвало ся навіть якесь чувство мира і упокоєня, коли глянула в невинні оченята дитини, котрі ніби домагали ся своєї частини з краси і радости сего сьвіта. Та-ж він був управненим спадкоємцем всего того, що люди виборoли собі і здобули в потї свого чола за тих многих тисячів лїт свого істнованя на сьвітї — може послїдним спадкоємцем тисячлїтної культури. Все то, що було, що настало і розвинуло ся, що в мілїонах голов напирало ся до пізнаня, або до артистичного розвитку, закінчило ся з дїтьми сеї доби, було засуджене на вічну застою — величезна спадщина нездалою забавкою в руцї немовлятка!

Але такі гадки не могли матери і вітцеви, прадїдови і прабабцї зменшити радости з прийшовшого на сьвіт. Також й птицї вили собі гнїздочка, і дерево перед хатою випускало цьвіт за цьвітом, ба здавало ся, мов би животворна сила всего сотворіня стала в десятеро більшою, мов би все, що ще дрімало в глухім напорі розвою, хотїло видобути ся на послїдний зазив. — —

Бо сонце ще пригрівало; але поволи прийшли дїти землї до того сумного переконаня, що їх жизнедатель і вседержитель погасав, що великий податель тепла що раз скупійше надїляв їх своїми дарами. Той величезний товариш нашої землї не хотїв осїсти в крузї нашого сонця; противно, він змагав до того, щоби свою супругу, землю, забрати з собою і волочити ся з нею свобідно в просторі сьвітовім. Але то не так легко було, бо земля перта наклоном самоудержаня, ставила сильний опір спочиваючими в нїй споконвіку силами. З тої борби сил вийшла остаточно все-таки побіда тої величезної зьвізди. Землю виперло з єї дороги і она крутила ся докола сонця вже не в еліптоідній (в подовгасто круглій) лїнії, але в виді розкрученої спіральної (слимаковатої) лїнії, причім відсувала ся щораз дальше від свого жизнедателя. З віддаленєм зменшало ся і тепло щораз більше, і від тої пори земля студенїла щораз більше з математичною точностию. Та й сьвітло сонця значно зменшило ся і навіть в полудне проміне єго було так слабе і бліде, як коли-б єго прислонювали хмари. То зробило якийсь страшний вплив на вигляд людий і річий; листя дерев і корчів а також і трава на сїножатах стратили свою зелену краску. Буковий лїс став якимсь блїдо сїрим як оливне листє а сїножата виглядали так, як би їх присипала груба верства пороху. Краска цьвітів щезла а навіть людем лицем зробило ся жовтаво сїре.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).